

forhaabentlig senere vil kunne beslutte sig til. Det er derfor ogsaa en Selvfølge, at Regjeringen, hvor vigtig den end anseer denne Sag for at være, dog ikke under disse Forhold vil kunne finde sig beføjet til at lægge al den Bøgt paa at faae den gennemført i denne Session, som den ellers vilde og burde have gjort. Dette er selvfølgerigt, men jeg maa ved Siden deraf gjentagende fremhæve, at Sagens Skæbne for Diebliffet væsentligt hviler i Landsthingets Haand, og jeg maa ligeledes gjentagende fremhæve, at Landsthinget efter min Opfattelse paadrager sig et betydeligt Ansvar ved at hindre Regjeringen i at gaae videre paa den Bane, som den er slaaet ind paa.

Skulde jeg imidlertid, hvad jeg ret vilde ønske, have taget feil i min Formodning, og skulde Thinget altsaa være villigt til at hjælpe Regjeringen med at faae denne Sag fremmet, da er det ganske vist en nødvendig Betingelse herfor, at de statsretlige Bestemmelser — forat bruge et kortfattet Udtryk — som deels ere komne ind i Lovforslaget i Folkethinget, deels efter Udvalgets Forslag vilde komme ind i det, udstemmes enten ved denne eller ved den næste Behandling. Det er givet og følger af Sagens Natur, det ligger i de Tilfagn, som tidligere ere blevne givne Islænderne, at der ikke vil blive Spørgsmaal om at udstede nogen Lov, der nærmere bestemmer Islands forfatningsmæssige Stillings i Riget, uden at der forinden er givet Islænderne Leilighed til i en særegen Forsamling i Landet derom at ytre sig. Dette er, hvad jo Alle vide, Indholdet af det kongelige Rescript af 23de September 1848, og det vil den nuværende Regjering ikke paa nogen Maade trække sig tilbage fra. Det er altsaa givet, at der, saaledes som Sagen staar nu, ikke vil kunne udfomme nogen Lov af det Indhold, som ligger i Udvalgets Forslag. Jeg kan paa den anden Side heller ikke indrømme, at det, selv om man mener, at der har gjort sig de meest vildfarende Anskuelser i statsretlig Henseende gjældende saavel hos Islænderne som i de tidligere Regjeringsforslag, derfor skulde være nødvendigt for Thinget, inden det beslutter sig til at støtte Regjeringen i dens Bestræbelser, forst at faae Thingets egen Anskuelse slaaet fast i Lovsform.

Der er ikke nogen Nødvendighed derfor, thi for det Første troer jeg — og det er ogsaa blevet udtalt af den meget ærede Ordfører —, at der er den Overbevistning tilstede her i Thinget, at Regjeringen i det Væsentligste kan tiltræde de statsretlige Anskuelser, der ere komne til Orde i det ærede Udvalgs Betænkning, og for det Andet seer jeg ikke rettere, end at Rigsdagen, selv naar den gaaer ind paa Regjeringens oprindelige Forslag — multig med enkelte Forandringer, hvad jeg ikke skal have Noget imod —, vil have det tilstrækkelig i sin Mægt at afgjøre, hvilke Bestemmelser der skulde gaae forud, for at den finansielle Udsøndring kan træde i Kraft, idet den jo ikke behøver at give sit Samtykke til den finansielle Udsøndnings Strafftræden, forinden Danmarks statsretlige Løb er varetaget paa den Maade, som Rigsdagen anseer for formodent. Jeg kan altsaa ikke indrømme, at der er nogen Nødvendighed for i dette Diebliff at faae Rigsdagens Anskuelse med Hensyn til Islands statsretlige Stillings slaaet fast i Lovsform. Dertil troer jeg, at der deri vilde ligge en væsentlig Hindring for, at Regjeringen vilde kunne opnaae, hvad den hele Tiden har søgt at opnaae, og hvortil den har anmodet Rigsdagen om at hjælpe sig ved at give et bestemt Tilfagn om, hvilke pecuniære Opoffrelser Rigsdagen vil være villig til at gaae ind paa, for at Island kan overtage en selvstændig Styrelse af sine Anliggender, udrustet med de dertil fornødne Midler.

Jeg kommer nu til det Spørgsmaal, der baade for Diebliffet er, og navnlig efter Regjeringens Betragtning hele Tiden har været Hovedspørgsmaalet, nemlig den finansielle Side af Sagen. I saa Henseende behøver jeg neppe at gjentage, at det Forslag, som er kommet fra det ærede Udvalg, ikke af Regjeringen paa nogen Maade kan ansees at afgive en saadan Basis for Underhandlinger med Islænderne, at man dertilgjennem skulde kunne vente at opnaae noget godt Resultat. Jeg og Rigsdagen med mig har den Anskuelse, der jo ogsaa er bleven udvirket af den ærede 6te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug), at hvad der her er foreslaaet fra det ærede Udvalgs Side, endog er noget langt Mindre, end